

Minä kiitän Herraa joka aika

Ps. 34 (33): 2-11

A. F. Šiškin (1897-1965),
suom. sov. J. Harri

Keveästi, venyttämättä.

Mi-nä kii-tän Her-raa jo-ka ai - ka. Hä-nen ylistyksensä on alati mi-nun suus - sa-ni.

Her - ra on mi-nun sie-lu-ni kers - ka-us, nöy-rät sen kuu - le - vat ja i - loit - se - vat.

Ylistäkää minun kans - sa - ni Her - ra, kiit - tä - kääm - me yh - des - sä Hä - nen ni - me - än - sä.

Mi-nä et - sin Her - ra, ja Hän vas - ta - si mi-nul - le, Hän va - pah - ti mi - nut kai - kis - ta

pel - jäs - tyk - sis - tä - ni. Jot - ka Hä - neen kat - so - vat, ne sä - tei - le - vät i - lo - a,

hei - dän kas - von - sa ei - vät hä - pe - äs - tä pu - nas - tu. Täs - sä on kur - ja, joka huusi,

ja Her-ra kuu - li ja pe-las-ti hä-net kai - kis-ta hä-nen ah - dis-tuk-sis-tan-sa.

Her - ran en - ke-li asettuu niiden ympärille, jotka Hän-tä pel - kää - vät, ja pe-las-taa

hei-dät. Mais-ta-kaa ja katsokaa, kuinka Herra on hy - vä. Au-tu-as se mies,

jo-ka Hä-neen tur - vaa. Pel - jät-kää Her-raa, te Hä-nen py-hän-sä, sil-lä Hän-tä

pel - kää-väi-sil-tä ei mi-tään puu - tu. Nuo-ret leijonat kärsivät puutetta ja nä-ke-vät

rit. molto
nä - kää, mut-ta Her - ra et - si - vil - tä ei mi - tään hy - vää puu - tu.